

AVUI, 13-11-03

És un amor que, diuen els titulars dels diaris més eufòrics, ha superat totes les barreres; un amor que, fa molt poc, hauria estat impossible que arribés a la culminació matrimonial, a causa de les diferents qualitats sanguínies dels enamorats, i per motius econòmics, religiosos, sexuals, intel·lectuals, etc. El príncep, una persona tan privilegiada que ens creïem que no podria tenir el privilegi de casar-se amb qui volgués, ha decidit no fer cas d'una tradició creada i mantinguda per perpetuar, se suposa que en les millors condicions, la corona hereditària. Aquest canvi, produït amb una rapidesa insòlita, que només s'explica per la vertiginosa acceleració de dos cors, és, com a mínim, desconcertant: si només vol dir que determinats principis s'han quedat antiquats, pot passar; però, ¿i si significa que l'amor és més poderós que els principis que fins ara ha considerat imprescindibles la més poderosa de les institucions?

Conscients, potser, d'aquesta perillosa sospita, els amants s'han presentat al públic amb una alegria indubtablement monàrquica, sense mostrar

DIES DE CADA DIA

Paradoxes

PERE ROVIRA

cap conflicte amb el seu destí, disposats a treballar i a sacrificar-se tant com calgui per nosaltres. La seva actitud ens ha fet dubtar, perquè, des dels cims dels enamoraments, el paisatge s'oculta sota uns miralls de boira que, sobretot, reflecteixen el desig, i sembla que no acabi de lligar la qualitat excepcional d'un amor que no s'ha aturat davant de res, amb la sensatesa dels amants quan calibren la seva situació. Veient-los, sospitem, una mica decebuts, que potser no s'han aturat perquè només podien arribar on ara es troben.

Ens fa l'efecte que a la sensacional notícia amorosa li ha faltat romanti-

cisme, i sap greu haver-ho de comentar, donat el cas. En lloc del tremolor romàntic que susciten els amors difícils, se'ns ha ofert el triomf de color de rosa d'un amor que s'ha donat totes les facilitats que ha volgut. Oficialment, no hi ha hagut ni la més petita dosi de patiment ocult i previ, cap vetllada tumultuosa, cap dramàtic intercanvi de punts de vista entre pare i hereu, cap efímer trencament definitiu entre els enamorats, perquè ella, plorosa, es presentés (on fos), quan ell, angoixat, anava a sortir a buscar-la... Naturalment, aquestes mancances potser només són errors d'uns guionistes que deuen considerar més interessants els

amors sense ombres. Per això, han convertit els possibles inconvenients en mèrits.

Per exemple, és una sort que la futura princesa tingués l'encert de casar-se només civilment en el seu primer matrimoni, perquè així podrà casar-se per l'Església amb el príncep. El matrimoni civil i el divorci faran, doncs, possible que el sagrament matrimonial sigui administrat als il·lustres promesos sense impediments.

Potser hi haurà qui pensi que uns futurs reis no poden anar tan lluny pel camí de la paradoxa. Jo penso que, si van lluny, és per aproximar contraris: la premsa ens fa saber que l'avi de la promesa és un taxista jubilat que va lluitar per la República, la mateixa República que va treure d'Espanya el besavi del promès. La remota República derrotada per Franco. Doncs, si l'amor físic no falla i si la institució monàrquica aconsegueix els seus propòsits, un dia Espanya tindrà un rei que serà besnét de gent treballadora, que durà a les venes sang republicana i que, tenint en compte com ja van les coses, vés a saber amb qui es casarà.

• PERE ROVIRA. ESCRITOR